

Медіа – найпрогресивніший спосіб донесення Євангелія до людей, які ще не готові слухати проповідників

Павло Ваценко, ведучий програми «Джем», менеджер телеканалу «Надія».

Чий був задум створити програму «Джем»?

Кілька років назад ми ще працювали у Львівській студії. Інга Макарова- Кренцель, яка була лічильником нашої групи, виступила ідейним натхненником і запропонувала створити платформу, де можна було б реалізовувати й просувати якісну християнську музику.

Зібравши мене, Андрія Дрозда, Назара Кренцеля і ще кілька працівників Львівської студії, вона розказала про свої ідеї. Ми розробили ідею, де кожен, хто хоче розвиватися у сфері християнської музики, може себе реалізувати на цій платформі приїхавши до нас, розповівши свою історію, свої досвіти, записавши кілька християнських пісень, які в майбутньому ми могли би просувати на інших просторах.

Хто придумав таку цікаву назву «Джем»?

Насправді, ми довго думали. Перша наша назва не всім подобалася, а це мотивувало нас сідати і думати.

Одного разу ми зібрались у мене в кабінеті. Нас було шість чи сім чоловік. Тоді ми написали близько 50 різних назв. Серед них була і теперішня назва. Хто саме запропонував цю назву, вже не пам'ятаю. Це була командна робота.

Яка була ваша роль у цій всій програмі?

Я починав цей проект як зацікавлений менеджер організації нового проекту на телеканалі. Пізніше, коли ми почали підбирати ведучих, спробували й мене. Інга побачила в мені потенціал. Тому до моєї роботи менеджера приєдналась і робота ведучого.

Хто пише всі сценарії до кожної програми? Чи завжди дотримуетесь тих сценаріїв, які написали заздалегідь?

Мій співведучий Андрій Дрозда любить, коли у нього сценарій прописаний детально. Я ж люблю, коли у мене прописано «дерево», і я собі можу вільно рухатися. Я не прив'язуюся до цього листочка і не йду по сценарію.

Перед тим, як написати сценарій, ми від гостей отримуємо анкети, де вони розповідають щось цікаве, якісь курйозні моменти. Є питання, які ми їм ставимо. І на основі цих анкет ми вже можемо побачити, яку лінію вибрати та в яку сторону повести. Тому Андрій іде по сценарію, який ми напишемо, я люблю імпровізувати. Так у нас і виходить: ми йдемо по сценарію імпровізуючи.

Як часто виходить ця програма в ефір?

Коли ми її писали, то планували, щоб вона вийшла великим сезоном, це приблизно 40 програм на рік, і щотижня. Одна програма приблизно година часу. Липень-серпень були вихідними місяцями. Цей час на телебаченні вважається «мертвим сезоном», коли люди їдуть відпочивати й мало хто дивиться. Загалом, по чотири програми у місяць.

Яка була цільова аудиторія програми?

Перш за все це була цільова аудиторія телеканалу. Потім шанувальники християнської музики.

В програмі може для себе знайти як і молодь цікавих виконавців, цікаве виконання пісень, так і старше покоління. Тому що ми запрошували також і старших. Ми не переслідували

одну класичну аудиторію, ми взяли собі за мету популяризувати християнську музику, показати, що вона може бути якісна і гарна.

Яка успішність програми?

Успішність програми дуже складно вибрати. Я скажу так, що ми знімали її близько трьох років. Вже після першого року ефіру до нас почали дзвонити різні християнські виконавці й просилися на цю програму, пропонуючи свої пісні, переживання, послуги.

Вважаю, що свого часу, коли вийшла програма, у християнському світі вона була досить популярна, тому що на нашу програму приїздили виконавці різних стилів і християнських деномінацій.

Під час зйомок натрапляли на труднощі, які виникали несподівано?

Звичайно, труднощів було багато. Як тільки почали планувати, потрібно було дуже дороге обладнання. Ми шукали, просили людей. Звичайно, Бог допоміг: дав людей, які пожертвували кошти на обладнання, на обслуговування зйомок.

Це потрібно було, тому що на кожну зйомку до нас приїжджали люди, які залишали свою роботу на тиждень, жили в студії, бо писали одразу п'ять програм. Перші програми ми писали цілий день близько 14 годин. Пізніше почали вкладатися у сім-вісім годин.

Ми писали близько п'яти пісень кожного виконавця. Виконавець приїжджав, протягом дня вони зігравалися, а пізніше ми їх записували. Ще й розмова.

Іноді ламалася апаратура, треба було шукати. Переставали грати барабани, треба було їхати, брати в оренду у якійсь компанії.

Часто і солісти хворіли, втрачали голос або не встигали вчасно приїхати. Але за три роки ми змогли робити програму на рівні.

Чому саме ви займаєтеся у такій сфері?

Коли я погодився служити Богові, сказав: «Боже, я піду служити туди, куди Ти мене покличеш».

Одного разу Бог через людей запропонував мені очолити медіа студію у Львові, де, безпосередньо, була створена ця програма.

Я вважаю, що моє покликання – це служити людям. Якщо Бог бажає, щоб я служив через медіа, то я це буду робити всіма своїми силами.

Вважаю, що сьогодні медіа – це найпрогресивніший спосіб донесення Євангелія до тих людей, які поки що не готові слухати проповідників, їх проповіді. А от християнську пісню вони готові послухати.

Можливо, саме через «Джем» ми змогли досягти багатьох сердець, які у майбутньому і послухали проповідь, прийшли у церкву і сказали: «Боже, бери мене, я хочу бути з Тобою». Тому основний мотив – це любов до Бога і людей.

```
<span data-mce-type="bookmark" style="display: inline-block; width: 0px; overflow: hidden; line-height: 0;" class="mce_SELRES_start"></span>
```

Питання – Андрій Кошлатий